

Lejligheden til at nedlægge en bestemt Protest herimod. Jeg kan ikke under denne Forhandling komme yderligere ind paa Spørgsmaalet men vil protestere imod, at det ærede Medlem har nogen som helst Ret til at paastaa, at Socialdemokratiet har lagt dette Lovforslag Hindringer i Vejen.

Bramsen: Maa jeg henvise Tingets ærede Medlemmer til Mindretallets Betøenning og Udtalelserne deri om det paagældende Lovforslag.

Ordføreren (Krabbe): Jeg skal fremdeles tage mig den Frihed at forbigaa, hvad der ikke hører til Sagen. Hverken til dette Lovarbejde eller til det øvrige Lovgivningsarbejde kan en Sammenstilling af dem her give noget Bidrag af synderligt Værd. Jeg vil derfor kun sige nogle korte Bemærkninger om, hvad der er dette Lovforslags Indhold. Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) forklarede næstsidste Gang, han havde Ordet, sine tidligere Udtalelser saaledes, at det, han havde ment ved en Skærpelse, ikke egentlig var en Straffeskærpelse men en processuel Skærpelse. Dette er jo noget helt andet. Naar der tales om en processuel Skærpelse, nemlig ved at der aabnes Adgang for offentlig Paatale i andre Tilfælde end hidtil, vedrører dette jo ikke Kontrolspunkter paa § 2, det vedrører udelukkende § 1. Jeg tør derefter anse det som uimodsiget, at naar der skal tales begrebsmæssigt, indeholder Lovforslaget ingen Straffeskærpelse, men kun en Skærpelse med Hensyn til det processuelle, om man vil kalde Udvidelsen af Afdgangen til offentlig Paatale en Skærpelse. Det Stridt, som Lovforslaget her gør, tror jeg er et meget godt Stridt. Lovforslaget, som det foreligger, er væsentlig en Stabning af Folketinget, Grundlaget er ganske vist givet af Regeringen, og det er bearbejdet af Landstinget, men efter sin nuværende Stillelse er det nok saa meget et Barn af Folketinget som af det andet Ting og Regeringen, og jeg tror at turde haabe, at de Virkninger, Loven vil faa, hvis den kommer ud — jeg anser den ikke for meget vidtrækkende — ville blive gode. Jeg frygter ikke for, at der vil blive opstillet mange unødvendige Sager, som det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds frygtede. Jeg vil tværtimod sige, at Lovens Paatalebestemmelse vil afhjælpe en Trang, som er almindelig følt og hyppig fremkommen hos Menigmand, en Trang til, at det offentlige tager sig af et aldeles umotiveret Overfald, selv hvor dette ikke har medført Saar eller anden Skade. Man træffer hyppig

ig i Livet, at netop Menigmand ikke ret kan forstaa, at det ikke er Statens Pligt at beskytte ham mod et aldeles ugrundet Overfald, og naar man saa forklarer ham Lovgivningen og henviser ham til privat Forsikring, saa siger han: er dette Lands Lov og Ret, saa siger jeg, at Loven den er slet. Bestemmelsen om, at saadanne Overfald under visse Forhold paatales af det offentlige, vil netop for Menigmand i ret betydeligt Omfang afhjælpe en virkelig Trang. — De to Bestemmelser om Paatalen og om Straffen ere væsentlig forskellige i deres Virkninger over for det Hovedtilfælde, det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds gerne har for Øje, nemlig Struebrækkere. Med Hensyn til Paatalen er der nemlig indlat Bestemmelser, som sigte til at beskytte Struebrækkeren mod Vold; han faar nemlig den Bestyttelse, at han kan paatale det offentlige Paatale, hvilket jeg tror er godt. Med Hensyn derimod til Straffen, er der af Lovforslaget borttaget den Fare, at den, der foreulemper en Struebrækker, skulde alene paa Grund heraf, selv om hans Handling ikke var en Høllehandling, blive straffet med Tvangsarbejde. Paa begge Punkter tror jeg, at Folketinget har truffet det rette, og at Lovforslaget vil være fuldt forsvareligt og virke godt, naar det træder ud i Livet.

Wiinblad: Den ærede Ordfører udtalte, at han betragtede det som anerkendt, at denne Lov ikke var en Skærpelse af Straffeloven. Det er blot i den Anledning, jeg vil tillade mig at protestere, idet jeg skal saa fast i alt Fald som min Opfattelse, at vi staa over for en Skærpelse af Straffeloven. De Forjæelser, her er Tale om, vilde efter den nuværende Lovgivning enten aldeles ikke blive straffede eller blive straffede med Bøder eller i værste Tilfælde Fængsel. Her omsættes imidlertid Bøder og Fængsel til Tvangsarbejde indtil 6 Maaneder, og jeg skal dertil sige, at det er efter min Opfattelse en meget betydelig Skærpelse af Straffeloven.

Ordføreren (Krabbe): Ja, man kan i den Henseende jo egentlig ikke komme videre end til at holde sig til den bestaaende Lovgivning. Domstolene ville jo bruge den Maalestof, som den bestaaende Lovgivning giver, og den bestaaende Lovgivning siger, som sagt, at 6 Gange 5 er lig med 6 Maaneders Tvangsarbejde. Om saa nogen efter sin Følelse finder, at det ene er strengere end det andet, ja, det kan der disputeres om, men ikke til nogen Nytte. Lovgivningens Definition staar fast, og Lovens Brug vil ikke derefter.